

Arrest

nr. 138 362 van 12 februari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 12 juni 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 mei 2014 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op het arrest nr. 135 183 van 17 december 2014, waarbij de debatten worden heropend en de partijen worden opgeroepen om te verschijnen op de openbare terechtzitting van 22 januari 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij vonnis van 20 februari 2014 werd verzoeker door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden.

1.2. Verzoeker werd van 17 november 2013 tot 16 mei 2014 opgesloten in de gevangenis te Antwerpen.

1.3. Op 14 mei 2014 werd het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, onder de vorm van een bijlage 13. Er is geen indicatie dat dit bevel om het grondgebied te verlaten werd aangevochten.

1.4. Op 14 mei 2014 werd verzoeker een inreisverbod opgelegd onder de vorm van een bijlage 13sexies. Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…) Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten;

Aan betrokkene wordt op basis van artikel 74/11, §1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 een inreisverbod van acht jaar opgelegd omdat hij op 20.02.2014 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs.

Gezien het winstgevende karakter van deze misdadige activiteiten van betrokkene, kan er worden afgeleid dat hij een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare vormt.

Betrokkene acht zijn persoonlijke verrijking belangrijker dan de schade die zijn handel veroorzaakt aan de gezondheid van zijn klanten en aan de maatschappij in het algemeen, daarom bedraagt de termijn voor het inreisverbod 8 jaar.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In het enig middel werpt verzoeker het volgende op: *“Schending van artikel 11 Terugkeerrichtlijn, artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet en van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.”*

Verzoeker betoogt vervolgens:

“(…)1. Op 14.05.2014 werd een inreisverbod opgelegd aan verzoeker van maar liefst acht jaar. De verwerende partij verwijst hiervoor naar de toepassing van artikel 74/11, §1, vierde lid Vreemdelingenwet. Artikel 74/11, § 1 Vreemdelingenwet stelt onder meer als volgt: “§ 1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid”

Deze bepaling is een omzetting van de voorziene regelgeving in de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven).

Artikel 11, punt 2 van deze richtlijn stelt:

“2. De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid.”

2. In beide wetsartikelen is duidelijk zichtbaar dat er gradaties worden ingevoerd inzake de duurtijd van een inreisverbod. Een vaststelling in beide wetsartikelen is dat een inreisverbod slechts in uitzonderlijke omstandigheden een tijdsperiode van meer dan vijf jaar kan beslagen. Zulks moet uitdrukkelijk zijn verantwoord. Deze restrictieve benadering werd bevestigd in de recente rechtspraak van het Hof van Justitie, dewelke aanhaalt dat een inreisverbod “in principe niet meer dan vijf jaar kan bedragen” (HvJ C-297/12, Gjoko Filev en Adnan Osmani, curia.europa.eu, 42-43).

3. In casu wordt geopteerd om een inreisverbod van maar liefst acht jaar op te leggen. Het opleggen van een inreisverbod van dergelijke duurtijd veronderstelt een bijzonder zorgvuldig en gedegen onderzoek van alle specifieke omstandigheden eigen aan deze zaak. Als feitelijke grondslag verwijst de verwerende partij naar een veroordeling door de correctionele rechtbank van Antwerpen van 20 februari 2014 “tot een definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs”. Deze veroordeling vormt het enige feit waarop de verwerende partij zich baseert voor de duurtijd van het inreisverbod. Op basis van deze veroordeling leidt de verwerende partij af:

- dat verzoeker een ernstig, reëel en actueel risico vormt op een nieuwe schending van de openbare orde door het winstgevend karakter van de misdadige activiteiten van verzoeker;

- dat verzoeker zijn persoonlijke verrijking belangrijker acht dan de schade die zijn handel veroorzaakt aan de gezondheid van zijn klanten en aan de maatschappij in het algemeen. Beide assumpties, op basis van de veroordeling van verzoeker, zijn volgens de verwerende partij voldoende zijn om een inreisverbod van acht jaar op te leggen.

4. De gegeven verantwoording voldoet niet aan de wettelijke vereisten. De verwerende partij slaat vooreerst geen acht op de elementen die in het voordeel worden weerhouden in het vonnis van de correctionele rechtbank te Antwerpen dd. 20.02.2014.

In het vonnis staat vermeld dat verzoeker een blanco strafregister heeft (pagina 3), hetgeen ontegensprekelijk een weerslag dient te hebben wanneer de verwerende partij onderzoekt of er sprake is van "een ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid". Dit element is bovendien een "specifieke omstandigheid" waarmee de verwerende partij rekening dient te houden.

De verwerende partij slaat hier echter geen acht op. Hiermee schendt de verwerende partij de wettelijke bepalingen, in het bijzonder dat men een zorgvuldig en gedegen onderzoek van alle specifieke omstandigheden eigen aan deze zaak dient uit te voeren.

5. Voorts gaat de verwerende partij eraan voorbij dat verzoeker zijn volledige straf heeft uitgezeten. Verzoeker heeft geboet voor de misstap die hij heeft begaan.

Om financieel te overleven heeft hij inderdaad beperkte hoeveelheden drugs verkocht. Hijzelf is echter geen gebruiker, zoals blijkt uit het vonnis van de correctionele rechtbank te Antwerpen dd. 20.02.2014.

Verzoeker verblijft momenteel bij familie die hem ondersteunen. Beide elementen (geen gebruiker en steun familie) maken de kans op herval gering. Hierop wordt geen acht geslagen. De verwerende partij stelt, in tegenstelling hiermee, dat elke persoon die een veroordeling heeft opgelopen per definitie een recidivist zou zijn door te stellen dat er vanzelfsprekend "een ernstig, reëel en actueel risico" is op "een nieuwe schending van de openbare orde". Dergelijke assumptie is verwerpelijk en in strijd met de werkelijkheid. De verwerende partij hanteert dan ook ten onrechte dergelijke uitgangspunten om een inreisverbod van 8 jaar te rechtvaardigen.

6. Tot slot merkt verzoeker nog op dat hij reeds in België is sinds 2005. Dergelijk inreisverbod is dan ook geenszins proportioneel (EHRM 11 oktober 2011, nr. 5056/10).

7. Omwille van bovenvermelde redenen schendt de Dienst Vreemdelingenzaken artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn, artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet en de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht. Omwille hiervan dient de bestreden beslissing, het inreisverbod, te worden vernietigd."

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3. De bestreden beslissing vindt haar juridische grondslag in het geschonden geachte artikel 74/11, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)"

2.4. Zoals verzoeker terecht stelt, is artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet een omzetting van artikel 11, punt 2 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europese Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Artikel 11, punt 2 van deze richtlijn stelt: *"2. De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid."* Uit zowel de nationale wetsbepaling als de Europese richtlijn volgt dus dat de duur van een inreisverbod meer dan vijf jaar kan bedragen.

2.5. Verzoeker voert aan dat zijn veroordeling het enige feit vormt waarop de verwerende partij zich baseert om de duurtijd van het inreisverbod te bepalen. Verzoeker stelt dat de verwerende partij op basis van deze veroordeling twee *"assumptions"* maakt, namelijk dat:

"-verzoeker een ernstig, reëel en actueel risico vormt op een nieuwe schending van de openbare orde door het winstgevend karakter van de misdadige activiteiten van verzoeker;

-verzoeker zijn persoonlijke verrijking belangrijker acht dan de schade die zijn handel veroorzaakt aan de gezondheid van zijn klanten en aan de maatschappij in het algemeen."

Volgens verzoeker wordt hiermee niet voldoende rekening gehouden met de omstandigheden van zijn geval. Verzoeker is meer bepaald van oordeel dat geen rekening werd gehouden met de omstandigheid dat hij een blanco strafregister heeft en met het feit dat hij zijn volledige straf heeft uitgezeten. Voorts meent verzoeker dat evenmin rekening werd gehouden met het feit dat hij slechts een geringe kans op hervat heeft en dat er ten onrechte wordt van uit gegaan dat elke persoon die een veroordeling heeft opgelopen per definitie een recidivist zou zijn.

2.6. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft zich bij de motivering van de termijn van het inreisverbod terecht gebaseerd op het vonnis van de correctionele rechtbank van Antwerpen, dat zich in het administratief dossier bevindt. In de corpus van dit vonnis wordt gesteld: *"Gezien het winstgevende karakter van deze misdadige activiteiten van betrokkene, kan er worden afgeleid dat hij een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare vormt. Betrokkene acht zijn persoonlijke verrijking belangrijker dan de schade die zijn handel veroorzaakt aan de gezondheid van zijn klanten en aan de maatschappij in het algemeen."* De overwegingen die in de bestreden beslissing zijn terug te vinden, zijn dus geenszins *"assumptions"*, zoals verzoeker aanvoert in zijn verzoekschrift, maar vinden hun grondslag direct in de motivering van het vonnis van de correctionele rechtbank van Antwerpen. De Raad kan het niet kennelijk onredelijk achten dat de gemachtigde van de staatssecretaris in casu de termijn van het inreisverbod op acht jaar brengt, gelet op de veroordeling van verzoeker wegens een drugsdelict. In dit verband kan nog verwezen naar het arrest van het Hof van Justitie in de zaak C-145/09, *Land Baden-Württemberg v. Panagiotis Tsakouridis*, van 23 november 2010, waarin kan gelezen worden:

"46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten.

47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde

drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan..

54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. I-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67)..."

2.7. Met zijn betoog dat het slechts een eenmalige veroordeling betreft, dat hij een blanco strafregister had en dat hij zijn volledige straf heeft uitgezeten, kan verzoeker niet ongedaan maken dat hij werd veroordeeld en kan hij evenmin de in punt 2.6. vermelde vaststelling in het vonnis, die overgenomen werd in de bestreden beslissing, relativeren. Waar verzoeker nog opwerpt dat hij geen gebruiker is en steun krijgt van zijn familie waardoor volgens hem de kans op herval gering is, merkt de Raad op dat dit slechts blote beweringen en verzoekers eigen inschatting van zijn situatie betreft. Verzoeker kan hiermee het vonnis van de correctionele rechtbank van Antwerpen waarin gesteld wordt dat *"hij een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare (sic) vormt"* niet onderuithalen. De Raad benadrukt dat dit vonnis gezag van gewijsde heeft en inmiddels in kracht van gewijsde is gegaan. Verzoeker ontwaart andermaal een assumptie van de verwerende partij in de bestreden beslissing, namelijk dat *"elke persoon die een veroordeling heeft opgelopen per definitie een recidivist zou zijn"*, doch dit mist feitelijke grondslag. De bestreden beslissing steunt op een vonnis en niet op assumpties. Verzoeker voert nog aan dat hij sinds 2005 in België is, maar hij concretiseert niet waarom dit gegeven ertoe leidt dat het inreisverbod van 8 jaar disproportioneel is. Dit wordt evenmin aangetoond door verzoekers simpele verwijzing naar rechtspraak van het EHRM.

2.8. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het treffen van de bestreden beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld, op grond daarvan kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen of zijn bevoegdheid, hem toegekend door artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet, te buiten is gegaan.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter.

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA